

„Držme se neotřesitelné naděje“

Hošťálková 2. 12. 2018

Písně: 264, 276, 272, 682, 582

Čtení Písma: ev. Matouše 21, 1 - 11

Text kázání: ep. Židům 10, 23 - 25

Milí bratři a sestry,

původními adresáty této epištoly byli křesťané tak zvané druhé generace. Ti, kteří vytvářeli první křesťanská společenství nejspíš už byli příliš staří, nebo již nežili. Dochází patrně k posunu v původním zaměření a jasném směřování mladé církve a apoštol cítí potřebu do této situace promluvit, říci něco k problémům, kterými v této chvíli církev aktuálně žije. Boží Slovo je a - vyslovované z našich úst - má být vždy konkrétní, hovořící k situaci ve které se církev, nebo jednotlivý křesťan právě nachází a pohybuje.

A tak ta situace, do které apoštol mluví, byla asi taková, že po prvotním nadšení se v církvi začala projevovat ochablost, přihlásila se únava, zvykovost začínala převažovat nad živými projevy víry, lidé si začínají hrát na „vlastním písku“. Ztráta zájmu, nedůvěra a netrpělivost se projevují v osobním životě víry i v soudržnosti sborového obcenství. Svou roli zde začínala také hrát i nejistota, jestli uplynávající čas a s ním oddalování druhého Kristova příchodu neotřásá nadějí v jeho konečnou slávu i konečný soud. Všechno to vedlo ke vzdalování se křesťanskému společenství, v některých případech i k naprostému odvrácení se od Krista.

A tu se pisatel epištoly k Židům snaží těmto projevům čelit a připomíná to, co sám považuje za velmi důležité a potřebné: **„Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení je věrný!“** Je to výzva, kterou si potřebujeme připomínat také my. Není nutné mít obavu z budoucnosti, není nutné se trápit, není nutné žít v nejistotě, co bude dál. Není ale žádoucí ani objevující se lhostejnost. Svě místo tu nemá ani nedůvěra. Vždyť přece - na rozdíl od druhých - máme něco jistého a pevného, víme o naději. Víme o naději, kterou vyznáváme a není to naděje ledajaká, bezejmenná, chvilková. Jsme přece křesťané - kristovci - máme svého Pána, proto nadějí, kterou vyznáváme, které jsme otevřeli svá srdce, přináší do našeho světa jen On.

A tato naděje je neotřesitelná, neochvějná. Tato neotřesitelná naděje, která vstoupila na tento svět spolu s příchodem Ježíše Krista by měla být něčím co nás stále znovu přitahuje, co si žádáme, protože ona stojí v protikladu proti všemu, co je z tohoto světa. Neochvějnost a neotřesitelnost není vlastností věcí, kterými jsme na tomto světě obklopeni, naopak stále znovu jsme svědky toho jak se mnohé věci - ale nejen věci, ale také lidské vztahy a systémy, které si vytvořil člověk - zachvívají a třesou a jak toto chvění často vede k mnohým pádům. Těžce, nebo spíš marně bychom na tomto světě hledali něco stálého, pevného, nepohnutelného.

Ale proti všemu tomu, co se více nebo méně zachvívá, stojí neochvějná a neotřesitelná naděje, která spočívá v Boží věrnosti vůči člověku, o které již dávno věděl také žalmista, když volal: **„Kdyby se i země podvrátila a zpřevracely se**

hory doprostřed moře, Hospodin zástupů je s námi, hradem vysokým je nám Bůh Jákobův“ (Ž 45). Jestliže o této naději věděl a jí se dovolával již starozákonní člověk, čím více se o ni můžeme opírat a těšit se jí také my - neotřesitelná, pevná, neměnná, nepohnutelná naděje. Každému člověku se zde nabízí životní program. Každý má možnost po této naději vztáhnout ruku, přijmout ji, chopit se jí a pevně držet. Nikdy ji nikdo z nás neovládne, ale všichni z ní můžeme žít a přijímat z ní mnohé dobrodiní.

Je dobré a potřebné připomenout si jedinečnost této naděje třeba právě dnes na samém počátku adventního času; v jeho vyvrcholení si budeme připomínat příchod Ježíše Krista na tento svět - tato „**neotřesitelná naděje**“ dostala podobu bezmocného a bezbranného dítěte, vloženého do betlémských jeslí. „**Slovo se stalo tělem**“, dovysvětlí evangelista Jan. „**Držme se té neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme.**“ Možná také my cítíme, jak i z nás vyprchává prvotní energie a nadšení, prvotní láska k Bohu, k jeho věcem. I my podléháme více nebo méně únavě, i v našem jednání se nejdnou objevuje nejistota, občas i nedůvěra v pohledu k budoucím dnům. Lidé reagují různě, pokoušejí se různě zabezpečit pro příští dny, mají své naděje, touhy, své plány. Každý hledá ten svůj pevný bod, svou jistotu.

Ale do této situace zní - stejně jako dříve - i dnes jasná apoštolova výzva: „**Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení je věrný**“. Jinak povědění: „*Vaše obavy jsou zbytečné, tvoje snaha, člověče, najít jistotu v tomto světě nemůže uspět, tvá touha zabezpečit se a zajistit proti všemu, co by mohlo život ohrozit zůstane nakonec nesplněným přáním. Všechny touhy a naděje, které si sami stavíme nejsou ničím vedle té, která přichází s přicházejícím Kristem*“. Proto je zbytečné podléhat nervozitě. „**Pozvedněte své hlavy**“, vyzývá Pán Ježíš Kristus. Od čeho všeho? Také od předvánoční zaneprázdněnosti, od neustálého shánění a shromažďování. Pozvedněme své hlavy od všech starostí, držme se naděje, která k nám přichází s přicházejícím Kristem - v tom je smysl Adventu, spoléhejme více na Boží zaslíbení.

To není laciný únik do nějaké nekontrolovatelné duchovní sféry života. Je to potřebná výstroj k tomu, abychom v tomto čase jako křesťané obstáli a mohli pomoci také druhým - „**Držte se té neotřesitelné naděje**“.

Naděje orientovaná na Krista obsahuje tři důležité momenty: očekávání přicházející budoucnosti, důvěru a trpělivost. Jsou to důležité hodnoty, které mají být budovány a které - snad obzvláště v Adventu, ale nejen v něm - by měly v našem nitru působit pokoj. Advent je přece také obdobím zklidnění, osobní přípravy na Ježíšův příchod, časem radostného očekávání, splněním nadějí. To vše vnáší do srdce člověka pokoj, který může být předáván - od toho nás tu Pán Bůh vlastně má: „**Blahoslavení šířitelé pokoje, neboť oni budou nazváni Božími dětmi**“. Křesťan nemusí shromažďovat a obklopot se vším, co nabízí svět a za čím jdou lidé „tohoto světa“. Křesťan má přece naději. Nic si za ni nekoupí, ale hodně získá. Více než je dnes schopen docenit.

Držme se pevně této naděje a prosme, aby při nás byl zřetelný její účinek. Třeba tak, jak píše apoštol v epištole k Židům dál, že budeme mít „**opravdový zájem jeden o druhého a tak se společně budeme posilovat k lásce a k dobrým skutkům**“. Tak může být a je budováno a formováno křesťanské společenství, které je velkým darem. Je to společenství, které je v tomto světě nezvyklé, „zvláštní lid“, jak je

nazývá Písmo. Je to společenství, kde se může jeden o druhého opřít, kde mohu na někoho spoléhat a vědět, že mně nepodvede a nepodrazí; kde si ale smíme také vzájemně sloužit.

A tak to slovo o naději, které se dostalo k našemu sluchu a kterému jsme otevřeli své srdce, takže se stalo naším potěšením, máme vyřizovat také jeden druhému s pokusem o porozumění tomu, čím bratr nebo sestra vedle mne prochází, co je zneklidňuje, svírá nebo ohrožuje. Vždyť jestli se ten druhý vedle mne drží, nebo pouští svého vyznání a našeho vyznání společného, záleží také na zájmu, který mu věnuji, na potěšení a povzbuzení, kterým jej obdaruji a z Božího pověření vyřídím. Proto také apoštol dodává: „**Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se**“. Tím roste sbor, tím se upevňuje společenství Božího lidu, které je pro všechny otevřené. Pak je také možné z tohoto společenství vycházet a stávat se šířiteli lásky, pokoje a naděje všude, kde budeme postaveni. To je skutečně důležité, protože všude, kam se jen podíváme cítíme, jak jsou tyto vpravdě Biblické hodnoty a dary nepostradatelné.

Amen.